הגלריה החדשה סדנאות האמנים
الجاليري الجديد لورش الفنانين
THE NEW GALLERY ARTISTS STUDIOS

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

מרכז אדמונד דה רוטשילד בשיתוף הגלריה החדשה טדי, ירושלים

مركز أدموند دي روتشيلد بالتعاون مع الجاليري الجديدة, القدس

The Edmond de Rothschild Center and the New Gallery
Teddy Stadium, Jerusalem

Sacred שְׁכָבוֹת
קְדוֹשׁוֹת طبقات
مقدّسة Strata

שכבות קדושות

طبقات مقدّسة

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום וטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות בשנים הראשונות לאחר סיום לימודים גבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ופיתוח כישורים מקצועיים ליוצרים.ות בתחילת דרכם.ן

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن

The Edmond de Rothschild Center works to promote and nurture artists and designers who are graduates of higher art and design studies in Israel during their initial years of activity.
The Center's activity focuses on providing the artists with tools and on developing their professional skills in the early stages of their careers

שכבות קדושות

תערוכה חדשה בעיר ישנה

מדי פעם, כשהגעגועים לשכונת ארנונה בירושלים מציפים אותי, אני מקשיבה להודעה שהשאיר לי אבי: "היי, כאן איזיקה, מתקשר ממרכז העולם". מרכז העולם, זו ההרגשה שליוותה את החיים בעיר שכולה קודש. שכבות שכבות של חיים, זיכרונות חומריים, סימנים שחרטו בה מי שהגיעו לכבוש, לגור, לפאר, להתפלל, לשמור, לאחד, לחלק ולקחת. אוויר מירושלים. חול מעיר הקודש. קדושה בקופסה.

"שכבות קדושות" הוא השם שניתן לתערוכה אחרי סיור ארוך עם היוצרות והיוצרים הצעירים המשתתפים בה. נפגשנו בשער יפו ובמשך כמה שעות הקשבנו לסיפורי אבנים. חלומות של פאר ויצירה שהביאו איתם מי שניסו לעצב את העיר בדמותם. בסוף היום, בדרך לחניון ממילא, בעודי מנסה להתעלם מהבנייה החדשה ומחפשת בעיניים את הגגות הנמוכים של ימין משה, אמרה אחת האמניות "בעצם אף אחד, אף פעם, לא הצליח להפוך את העיר לאחרת לגמרי, הכול פשוט מסודר בשכבות".

הקִרבה המופלאה בין אמנות, עיצוב וארכיאולוגיה, מאפשרת גם למי שאינה מזהה תקופות היסטוריות על פי גודל האבנים, להעריך את המאמץ האנושי הכרוך בהצבת צורה ייחודית בעיר כל כך עמוסה. ירושלים אינה דף חלק, קנבס שמחכה להתמלא, היא כל כך דחוסה וכבדה עד שלפעמים נדמה שלא יהיה אפשר להוסיף עליה עוד. למרות זאת, ואולי בזכות אותה הדחיסות, יש בה אינטנסיביות שמפגישה יוצרים ויוצרות עם עוצמה אנושית אדירה. יצירה חדשה בירושלים, לירושלים, נושאת איתה אחריות וחופש, לא ניתן להתעלם ממנה וכל שכבה חדשה בה היא בסיס לעתיד חדש.

ההזמנה של מרכז אדמונד דה רוטשילד והגלריה החדשה — סדנאות האמנים טדי בירושלים, הציעה לקבוצת היוצרים והיוצרות וגם לנו, מפגש מחודש עם העיר בחלל חילוני, עכשווי, בקצה מגרש חניה של אצטדיון כדורגל — טדי. במקום שבו ראש עיר אגדי נפגש עם מסורת של משחקים בשבת, במקום שבו צהוב ואדום אינם "רק" צבעים על הפלטה, אנחנו מבקשות להפנות מבט פנימה אל החלל, להתמסר לשקט ולקרירות של הגלריה, לעבור דרך שער הקרטון, לפגוש מנורות רחוב, להביט לעומק במערות הקבורה החדשות, לגעת ברעש המשחק של שבת, ללטף את האבנים המשובצות, להקשיב לסיפור רקום, למולל אורז בין האצבעות, לצלול אל בריכת ממילא עמוק עמוק לתוך הקונפליקט ולצאת בהר המנוחות, באי שקט של עיר אין־סופית.

גלית גאון, אוצרת

רעות קרמר-סגל, אוצרת משנה

אורי שיפרין ענבי

שער

קרטון, 320×200×15 | 2022

העבודה **שער** היא מפתן מדומיין, המורכב מדימויים של פירות וירקות שנגזרו מתוך ארגזי קרטון של ספקים וחקלאים שונים. השער מסמן את המעבר המתמשך בין ישן לחדש, בין 'גבוה' ל'נמוך' ובין ירושלים של תרבות אחת לירושלים הקולקטיבית. במבט ראשון השער שופע ומזמין, אך במבט נוסף מתגלה החומריות שממנה הוא מורכב — דימויים מודפסים על טלאֵי קרטון, נטולי חגיגיות ופאר לעומת הייצוג שהם נושאים. פירות הקרטון עברו עיבוד כפי שסיתות הופך סלע לאבן בניין.

ארגזי הפירות מסמלים את שפע האוכלוסיות והתרבויות המגוונות הקיימות בחברה בכלל ובעיר ירושלים בפרט. באמצעות פעולה של ליקוט ארגזים שנמצאו במרחב הציבורי ומתוכם בחירה של דימויים, טיפול בהם וסידורם מחדש, אותם ייצוגים פיזיים מייצרים את המבניות והדקורציה של השער האקזוטי. כפי שנהגו לאורך דורות להשתמש באבנים שנלקחו מחורבות סמוכות ליצירת מבנים חדשים. במובן זה שער מייצג את ירושלים המורכבת משכבות שונות — תקופות, תרבויות, שפות ודתות, ומייצג בכך גם את הפער בין ההבטחה לאכזבה שכרוך בביקור בירושלים, עיר שופעת קונפליקטים וניגודים.

אורי שיפרין ענבי (נולד 1991, מכבים, מתגורר ועובד בתל אביב), מעצב תעשייתי ואמן רב־תחומי. במסגרת עבודתו הוא בוחן מערכות יחסים וגבולות בין חומר, ייצור, תעשייה, אמנות ועיצוב. השדות שבהם עבודותיו מתקיימות הם מחקר חומרי, שיטות ייצור וקראפט, תוך שימוש חוזר בחפצים ובתהליכים. אורי מוצא השראה במעגלי החיים והטבע, בטעויות ובמקריות, בשאריות, ובכל מה שמתקיים בשוליים של תעשייה, ייצור ויצירה. באמצעות מעברים חומריים, ארגון וקטלוג, הוא מחפש סדר והיגיון, שמתאפיינים באובייקטים סטטיים המאורגנים בצורניות דינמית ומייצרים הזמנה פתוחה לדיון ולפרשנות.

ori_shif

יעל פילו

נדבכים

גבס ובטון פולימרי, פולימרים,
6 כדורים, קוטר 18—24 (כ"א) | 2022

הפרויקט נוצר מנקודת מבטה האופטימית של יעל, בשאיפה להראות את הדברים המיוחדים בירושלים, העיר שבה גדלה והתעצבה כילדה. היצירה היא הזדמנות לראות את ירושלים כמכלול מורכב וצבעוני, ולהתייחס אליה באותה צורה גם מבחינת השיח וההזדהות. סדרת האובייקטים מייצגת את ההתפתחות האבולוציונית של ירושלים, משחר קיומה ועד היום, שעברה תהפוכות רבות לאורך השנים והייתה נתונה תחת שלטונות רבים. כל שלטון הטביע בה את חותמו מבחינה חומרית ותרבותית, דבר שמעורר את ההתעניינות הרבה בעיר ואת הכמיהה אליה עד היום.

בתהליך העבודה דימתה האמנית את המורכבות שיש בעיר הזו באמצעות שילוב החומרים. היא חקרה לעומק חומרים שונים, ולמדה את היכולות ואת המגבלות שלהם. מתוך החומרים עצמם והמפגשים המעניינים ביניהם, נוצרו אובייקטים חיים ומתהווים שנותנים תחושה של תנועה — בדומה לירושלים. מאובייקט לאובייקט נוספים עוד ועוד טקסטורות, צבעים וגוונים. כאשר לכולם מכנה משותף אחד — שכבת יסוד זהה, שעליה נבנים ומתפתחים הרבדים. הרבדים המגוונים מזינים זה את זה, עד שהגבולות והשוני ביניהם מיטשטשים והם הופכים לממד חדש שטעון בגודש של היסטוריה, רגשות, שמחות, מלחמות ודם. לאט לאט מתנתק הבסיס המוכר מההיאחזות שלו בקיר, והוא עומד כיחידה עצמאית. חיבור כל הפרטים הקטנים למבנה אחד שלם, מקביל לירושלים כפי שהיא היום — יחידה אחת שמזוהה כעיר הומוגנית, על אף, או בזכות, הגוונים ההטרוגניים שבתוכה. היא שונה, אך יפה ומסקרנת בצבעוניותה ובמורכבות שלה.

יעל פילו (נולדה 1992, ירושלים, כיום גרה ברעננה), צורפת ומעצבת תכשיטים. את התשוקה האמיתית שלה גילתה כשהחלה לגעת בחומר — לפרק, להרכיב מחדש, לבצע עליו מניפולציות וליצור ממנו מפסלים לבישים. לרוב, הרעיונות שלה נולדים מתוך החומר עצמו. היא חוקרת את הגבולות הבלתי צפויים שלו בדרך אקספרימנטלית, ולומדת אותו. פילו שואפת להעניק חיים לחומרים סטטיים, תוך חיבורים של טקסטורות מגוונות, צבעים ורבדים רבים. כל יצירה מטופלת בפרטים זעירים, ובעלת נוכחות תלת־ממדית שהופכת לאוצר חי, תנועתי ומתהווה, ודיאלוג תמידי מתקיים בינה ובין הסביבה שבה היא נמצאת. העבודות מספרות סיפור אישי ורגשי דרך העשייה האינדיבידואלית של כל יצירה שצריכה, על פי פילו, להיות ייחודית, בדיוק כמו כל אחד ואחת מאיתנו.

yael.pilo

יובל נאור

עשבים שוטים

כיסאות טריבונה, פס צבירה, נורת מטל-הלייד, אדמה ויבלית מצויה,
200×160×45 | 2022

מיצב רדי־מייד שבמרכזו שלישיית כיסאות טריבונה ופנס. הכיסאות היו בשימוש בעברב הקרוב ביציעי אצטדיון טדי, והוחלפו בקיץ האחרון במהלך שיפוץ האצטדיון שנועד להתאימו לסטנדרט בין־לאומי גבוה. מאחור נותרו מאות כיסאות מיותרים ולא־שימושיים. החומרים שיצאו מכלל שימוש באצטדיון, חוזרים לחיים בגלריה הנמצאת תחת אותה קורת גג. במיצב, הכיסאות משמשים מרחב גידול לַיַּבלית מצויה, עשב בר מקומי הנחשב לעשב שוטה ומייצר סביבה ספק פסטורלית, ספק עזובה. העבודה, שהולכת ומשתנה במשך ימי התערוכה, פותחת פורטל חדש בין האצטדיון לגלריה, ויוצרת תנועה בין עבר לעתיד ובין המרחב המקומי לחלום הגלובלי.

יובל נאור (נולד 1991, ירושלים, מתגורר ופועל בתל אביב), אמן צילום, וידאו ארט ומיצב. בוגר בהצטיינות, המחלקה לצילום, בצלאל. השתתף בתוכנית לחילופי סטודנטים באקדמיה לאמנות (HGB), לייפציג, גרמניה. הציג את עבודותיו בתערוכות קבוצתיות בישראל ובאירופה. זוכה פרס ע"ש רמי הלפרין למצוינות בצילום, בצלאל, ומלגות הצטיינות מאת SBY & Media Company. יובל עוסק בעבודותיו בנרטיבים היסטוריים, פרטיים ולאומיים, ובנקודות ההשקה שבין ההיסטוריה לפנטזיה ובין המקומי לגלובלי. עבודותיו מתבססות על פעולות של ניכוס, מניפולציה וקולאז' של דימויים ואובייקטים מן המוכן (רדי־מייד). פעולות שבאמצעותן הוא מבקש להסיט את החומרים שאיתם הוא עובד ולשבש אמיתות ונרטיבים דומיננטיים.

yyuvalnaor

מיכאל צור

ללא כותרת, הר המנוחות, ירושלים

הזרקת דיו על נייר ארכיוני, 130×160
2022 |

מחסור בקרקעות חדשות, אל מול שעון החול שאינו עוצר מלכת, שיטות הקבורה המותרות ביהדות והנקברים מיהדות התפוצות החולמים להיקבר בירושלים, האיצו תהליכי חשיבה מחדש על פתרונות קבורה הממצים את השטח הקיים. אך האם פתרונות אלו יעילים לטווח הרחוק? או שנמצא עצמנו במצב דומה בעוד מספר שנים?

עבודה זו מציעה מבט מחודש על אודות קבורה בירושלים, ובפרט זו הנהוגה בדת היהודית. החל בשאיפות לייצג יוקרה דרך מצבה, ועד שאלות על חומר־גוף, שימור וזיכרון, מדוע לדאוג למה שקורה עם גוף לאחר המוות, ומה נעשה כשייגמר המקום. מיצב צילום זה הוא חלק מסדרת תצלומים העוקבת אחר תהליכי התחדשות ובנייה בבתי הקברות. בהר המנוחות בירושלים ניתן לראות תופעה זו בצורה הבולטת ביותר — עקב ביקוש גבוה ומחסור במקום, נחצבו בתוך ההר מנהרות קבורה. האסתטיקה שלהן מזכירה צורות בנייה אדריכליות מעולמות הקניות והמסחר, ובעקבות זאת גם אסתטיקת הצילום שאולה מעולמות אלו.

מיכאל צור (נולד 1991, פתח תקווה, מתגורר ופועל ביפו), אמן־צלם. סיים בהצטיינות את לימודיו במחלקה לצילום בבצלאל. בוגר תוכנית סטודיו קיץ לאדריכלות באוניברסיטת ווסאדה, טוקיו, יפן. זוכה פרס ע"ש רמי הלפרין לסטודנט מצטיין בתחום הצילום, ופרס מצוינות ע"ש פול ודיאן שץ עבור יצירה העוסקת בתכנים חברתיים. נבחר להשתתף בתוכנית החממה לאמנים ומעצבים של קרן אדמונד דה רוטשילד. הציג את עבודותיו בתערוכות קבוצתיות בגלריות בירושלים ובתל אביב, ועבודותיו הופיעו בכתבי עת בין־לאומיים. עבודותיו עוסקות בסוגיות חברתיות המתרחשות בסביבות עירוניות ובמרחבים ביתיים בסביבתו המקומית.

michaeltzur

נגה סירוטה & אסא ריקין

להעלות את ירושלים

סריקות תלת־ממד ותוכנת SimpleX
2022 |

ירושלים היא עיר של מיתוסים, ערגות, תקוות. עיר שמתקיימת גם במציאות הגשמית וגם במציאות הרוחנית. בדמיון ובאמונה הקולקטיבית של אנשים לאורך ההיסטוריה וסביב לעולם, ירושלים באה לידי ביטוי באומנות על שלל גווניה.

בימים אלו של קדמה טכנולוגית, הולך ומתגבש עולם חדש נוסף, העולם הווירטואלי — עולם שאינו גשמי אך הבסיס שלו נטוע במציאות. עולם המאפשר לפנטזיות, למאוויים ולדמיונות להתממש, בדומה לעולם הרוחני. נשאלת השאלה — האם וירטואליות היא הרוחניות החדשה?

כאן נכנסת לתמונה ירושלים — מקרה בוחן של מקום הנטוע בגשמי וברוחני בעת ובעונה אחת —המועתקת לעולם הווירטואלי. בהשראת אמנות רנסנס נוצרית, שחלמה על ירושלים הרחוקה במזרח ועל ירושלים הרחוק בשמיים, יצרו נגה ואסא גרסה עדכנית, רוחנית, הנטועה במציאות. בעזרת סריקות תלת־ממדיות אמינות ומדויקות של חברת SimpleX נוצרה ירושלים וירטו־רוחנית, משוחררת מהמציאות, אך לחלוטין מתבססת עליה. אל המרחב החדש נכנסו "הקדושים החדשים", לא ייצוגים של אידיאלים אירופיים קדומים, אלא תושבי העיר האמיתיים, סרוקים בתלת־ממד, העולים לירושלים של מעלה.

אסא ריקין (נולד 1993, ירושלים, גר ופועל בתל אביב) **ונגה סירוטה** (נולדה 1993, גבעת אלה, גרה ופועלת בתל אביב), יוצרי סרטי אנימציה עצמאיים שעובדים ביחד. בוגרי המחלקה לאמנויות המסך, בצלאל, במסלול אנימציה, התמחות בסטופ מושן ובאנימציה ניסיונית. עבודותיהם מאופיינות באלסטיות נרטיבית ובשימוש בחומרים ובתחומי מדיה מגוונים. הם יוצרים רצפי דימויים המתחברים לחוויה חזותית ומציגים משפט, מחשבה או תחושה. סרטם Animal Locomotion, שנתמך על ידי קרן גשר לקולנוע רב תרבותי, נבחר להשתתף בתערוכה "24 תמונות לשנייה" במוזיאון תל אביב לאמנות, בפסטיבל הסרטים חיפה, בפסטיבל הבינלאומי לסרטי סטודנטיות וסטודנטים תל אביב, בפסטיבל Anifilim בליברץ', צ'כיה, ובפסטיבלים נוספים בארץ ובעולם.

noga_sirota asarikin

ורד ציון קליינמן

פַּרְדֶּה־יֶ צַ'כַּן (יריעה רקומה)

איור דיגיטלי מודפס על בד, 3 בדים, 200×100 (כ"א) | 2022

לנשים במשפחה של ורד ציון קליינמן יש אהבה לסיפורים משפחתיים, וידיים טובות שיוצרות. בעבודה היא התמקדה בשלושה

דורות של נשים ירושלמיות שמרכיבות את סיפור חייה. הסיפור מתחיל בסבתא רבא שלה — סבתא ידידה, שבאה ממשפחה של סוחרי בדים אפגנים, ורקמה במשך שנה את ההינומה שלה. היא חותנה בגיל 12 באפגניסטן והובאה יחד עם משפחתו של בעלה לירושלים, ללא משפחתה. היא נהייתה לראש השבט של 10 ילדיה וצאצאיהם, שבאו לשמוע את סיפוריה ולחסות בצל הכריזמה שלה בכל מוצאי שבת וחג. המשכו של הסיפור בסבתא שולה, שגדלה בירושלים בשכונת הבוכרים בזמן המצור, אכלה חובזות וסיפרה על הכרזות לחיסכון במים ועל החיים בזמן מלחמה. היו לה ידי זהב, וכל מה שנגעה בו היה הכי יפה ומדויק. היא תפרה לכל המשפחה בגדים מורכבים ומיוחדים, ובאוכל שהכינה היה קסם. ממנה לאימא נורית, סטודנטית ירושלמית שחזרה מבני ברק לירושלים ומצאה בה אהבה. אחרי שסבתא ידידה נפטרה, התפורר השבט המשפחתי והמחבק שהיה לה. היא נשארה עם געגוע גדול, ומצאה במלאכות וביצירה את מקום המבטחים שלה. הסיפורים שלהן סופרו לוֶרד אין־ספור פעמים, ונהיו חלק ממנה — מאיירת ומעצבת ירושלמית שאוהבת לשמוע סיפורים משפחתיים ישנים, לנבור בתמונות נשכחות ולהנציח את העבר בדרך שלה.

העבודה מורכבת משלושה איורים בטכניקה שמדמה רקמה, מודפסים על בד. כך שימרה ורד את הזיקה לבדים ולקראפט בתוך הטכניקה הדיגיטלית שבה היא מתמחה. לכל דמות בד משלה שעוקב אחרי השלבים בחייה, עם קטעי סיפורים שנבחרו מתוך בליל המילים. העבודה תלויה באופן המאפשר להיכנס בין השכבות של הבד והזמן, ולהתבונן בסיפור מנקודות מבט שונות.

ורד צין קליינמן (נולדה 1995, ירושלים, חיה בכפר אדומים ופועלת בירושלים), מאיירת ומעצבת גרפית. בוגרת המחלקה לתקשורת חזותית, מוסררה, זכתה במלגות הצטיינות על עבודותיה ועל פרויקט הגמר. עוסקת בעיצוב לוגו ומיתוג לעסקים, באיור ספרי ילדים ובאיור לעיתונות. משתמשת בעיקר באיור, ובייחוד באיור דיגיטלי. בעלת בלוג מאויר על רגעים קטנים מהחיים. מגיל צעיר מאוד נמשכה ורד לסיפורים ולאיורים. היום, בתור מאיירת ומעצבת גראפית היא ממשיכה לספוג ולספר סיפורים דרך העבודה שלה — להעביר אותם הלאה באמצעות דימויים מדויקים שנועדו להשפיע על הצופה ולהשאיר אצלו את החוויות של הסיפור שהיא מספרת. הכתיבה והאיור הם הדרך שלה לעבד רגשות, להבין את עצמה ולנרמל גם לאחרים את הרגעים המורכבים אך היום־יומיים שכולנו חווים בנפרד.

veredtzin_illustration

פאתן אבו עלי

בית שלישי

רדי מייד סיר ואורז, 90×90
רדי מייד כרית חימום ואורז, 25×15
| 2022

שולחן, צלחות, סכו"ם, סירים לבישול ואורז לרוב ניתן למצוא בכל בית, אך ארגון הדברים והשימוש בהם, הן על מנת לערוך שולחן והן על מנת לבשל, שונים מבית לבית וממקום גיאוגרפי למשנהו. בעבודה בית שלישי מתמקדת פאתן בשאלת הזרות וההבדלים הגיאוגרפיים והתרבותיים בין עיר הולדתה סכנין שבצפון ובין העיר ירושלים שלא מזמן עברה אליה מחיפה, שם התגוררה בשש השנים האחרונות למטרת לימודים ועבודה. תחושת הזרות שמלווה אותה ביום־יום בעיר החדשה — ירושלים — מורגשת בכל דפוסי החיים: קנייה בסופר, איתור כתובת, שיח עם תושבים מקומיים ועם תלמידים שהיא מלמדת בבית ספר, סגנון הלבוש. אך תחושת הזרות ומורכבות העיר מתגלמות ביותר שאת בצלחת האוכל — תרבות האוכל בירושלים שונה בתכלית מתרבות האוכל הצפונית שהאמנית גדלה עליה.

בעבודתה פאתן מנסה לייצר מתכון אוכל ויזואלי חדש אשר מאפיין אותה עצמה, המתבוננת בעיר החדשה ומעלה זיכרונות מהעיר הישנה. המתכון מנסה לפענח את הקודים במקום הכבד החדש, ובא לידי ביטוי בייבוש האורז והפיכתו לאבן ירושלמית בתוך סיר ענק המשמש לטיגון בדוכני הפלאפל במזרח העיר. את החום שאמורה לספק כרית החימום בעת המחזור החודשי או לילות החורף הבודדים, האמנית מחליפה במילוי אורז שמאפיין את המאכלים המקומיים של העיר החדשה והבודדת.

פאתן אבו עלי (נולדה 1990, סכנין, גרה ויוצרת בירושלים), אמנית רב־תחומית. בעלת תואר ראשון באמנות מאוניברסיטת חיפה, ותעודת הוראה מהמדרשה לאמנות בית ברל. עבודותיה של פאתן מתמקדות בשאלות סביב המרחב והסביבה הקרובה־רחוקה, ובסוגיות חברתיות בחברה הערבית. המחקר החומרי מוביל את תהליך היצירה ונעשה בו שימוש בחומרים יום־יומיים כמו מלח, אורז, דבש, ריהוט ביתי ועוד. הדמיון הוויזואלי העשיר של פאתן נובע מהמעבר בין שלוש ערים משמעותיות בחייה: סכנין, חיפה וירושלים, והמבע האמנותי המגוון שלה נוצר במדיומים שונים: וידאו, מיצב, פרפורמנס וצילום. פאתן השתתפה במספר תערוכות קבוצתיות בארץ.

faten.abali

מינה ריינגולד

הבל

בטון, מתכת, עץ וקרמיקה,
2022 | 70×60×140

ירושלים, אף שהיא עיר מעורבת, בוחרת שלא להיות אתר לדיאלוג ולתקשורת. היא מתקיימת בחוסר מודעות ובהכחשה למרכיביה — שתי האוכלוסיות העיקריות שחיות בה: הישראלית והפלסטינית. האתר של הבל, נבנה מתוך תחושה עמוקה של כישלון המפגש. זה שיכול היה להיות. המושג "הבל" מכיל דו־משמעות: נשימה שהיא הבסיס לחיים, אך גם דברי הבל שהם אמירות מופרכות, חצאי כוונות או מעשים. היבריד זה של בריכת ממילא, מסגרת פיגומים ובריכה פנימית פעילה, גם הוא דו־משמעי.

מינה אומרת כי תמיד ראתה במשפט היפיפה של המשורר רומי את השדה הלוקלי שלנו: "אי שם מעבר לנכון ולא נכון, ישנו שדה. אפגוש אותך שם." השדה שלה הוא "הבל", בריכה שהיא נקודה ייחודית בעיר — בור עמוק שבין מזרח ומערב וכלי קיבול שדברים יכולים לצמוח בו, בריכת מים בתוך היובש המונומנטלי ומערכת של פיגומים מסוככים, בונים ותומכים. הבל הוא עדות פואטית להיעדר השיח, אך גם לרצון העז לייצר מקום המזמין את המפגש. הוא מנכיח את תחושת הפספוס והייאוש, ובו בזמן מהווה גם אתר לשהות אינטימית ורפלקטיבית לגבי האפשרות לדמיין יחסים אחרים. תקווה רומנטית לעתיד שבו בעיר נבנים יחסים ואולי קצת פחות נדל"ן.

מינה ריינגולד (נולדה 1993, ירושלים, גרה ויוצרת בתל אביב), פסלת, רושמת, מדפיסה ומציירת. בוגרת תואר ראשון בהצטיינות, המחלקה לאמנות, בצלאל, ולימודי הוראת האמנות, האוניברסיטה העברית ובצלאל. השתתפה בתוכנית לחילופי סטודנטים באקדמיית יאן מטייקו בקרקוב, פולין. משתתפת ויוצרת בפרויקט "כיתת אמן" של עיריית תל אביב יפו. זוכת פרס הרמן שטרוק להדפס. תערוכות קבוצתיות: "ראית פעם את הים נלחם ברוח של לילה?", גלריית בנימין, תל אביב, אוצרת: פאינה פייגין (2021); "נקודת פתיחה", גלריית כורש 14, ירושלים, אוצרות: ורד חדאד ודביר שקד (2020); "סמיך", גלריית ברבור לאמנות, ירושלים, אוצר: אברהם קריצמן (2019).

minareingold

עדי־חן חמוי

מבסיס האנושות

מנורות רחוב, פטריית תה, אבן | 2022

במשך חודש וחצי עבדה עדי־חן בחפירות עיר דוד, מתחת לרחבת הכותל, יותר מ־20 מטר מתחת למה שאנו מכירים כקיר הדמעות. הפרויקט הכיל בתוכו את כל האבסורדים הקיימים בירושלים: פועלים ערבים מהשטחים חופרים ומפנים את חורבות העיר מתקופת בית שני, באזור שנחשב קדוש לעם המוסלמי כחלק מרחבת הר הבית; אנונימיות היא שם המשחק, מצד אחד משקיעים פרטיים ועשירים, ומצד שני פועלים שמשקרים כדי שחלילה לא ידעו מהו מקום עבודתם; מארג אנושי מגוון של פועלים מכל קצוות העולם העובדים בתחושה אנושית מגובשת גם בתקופה מתוחה מאוד, כאשר לא משנה מהיכן הגיעו, לכולם מטרה אחת — פרנסה.

הביטוי נצחיות זמנית מלווה את עדי־חן לאורך השנים ונשזר בכל מרכיבי העבודה. הרצון שלנו להנציח, לזכור, לקעקע, לשמר ולקבע, עיסוק בזיכרונות ובניסיון לאחוז בהם, פעולת הנצחה על דבר זמני. את המושג זמן המציאו בני האדם במטרה לפשט ולייחס לעצמם את נפלאות ונסתרות העולם. צלקות, קמטים, קעקועים, זיכרונות, הם בעצם סיפורים, בכדי לעזור להתמודד עם משהו חזק מאיתנו.

העבודה מורכבת מגופי תאורת רחוב שנמצאו בהר המנוחות, פטריית תה ואבנים שהוצאו מחפירות בסיס הכותל. הפטרייה היא סימביוזה של כ־32 מינים וזנים של מיקרואורגניזם החיים בתלות ובהרמוניה זה עם זה וניזונים זה מזה. הפטרייה מתפתחת בשכבות־שכבות, לעיתים ניתן להפריד ביניהן ולעיתים כל השכבות הופכות למסה עם מרכז בשרני עבה. זו ירושלים עבור עדי־חן, המורכבות של החיבורים והאופי הייחודי שנובע מהם, ההיאחזויות והניסיון לשמר, להנציח, להצדיק, לפעמים בכל מחיר, דברים שאולי כבר אינם רלוונטיים יותר היום, אך הכול כל כך קדוש ושמור שאין מקום לשאלות. שברים ורסיסים קדושים, קבורים תחת שכבות של מעטה דמוי אנושי.

עדי־חן חמוי (נולדה 1989, ראש פינה, מתגוררת ויוצרת ביפו), פסלת, מציירת, רושמת, מקעקעת. בוגרת תואר ראשון בהצטיינות, המחלקה לאמנות, בצלאל. למדה בחוג לאמנות בפקולטה למדעי הרוח, אוניברסיטת חיפה. השתתפה בתוכנית לחילופי סטודנטים באוניברסיטת TAI, מדריד. הציגה בתערוכות קבוצתיות: "צלילה חופשית", הבית בהרצל 140, תל אביב, אוצרת: שחר רחל כהן (2022); "ראית פעם את הים נלחם ברוח של לילה?", גלריית בנימין, תל אביב, אוצרת: פאינה פייגין (2021); "נקודת פתיחה", גלריית כורש 14, ירושלים, אוצרות: ורד חדאד ודביר שקד (2020).

Y_adish

יציאה

طبقات مقدّسة

معرض جديد في بلدة قديمة

في بعض الأحيان، عندما يغمرني الحنين إلى حي أرنونا في القدس، أستمع إلى الرسالة التي تركها لي والدي: "مرحبًا! معك أيزيكا، أهاتفك من مركز الكون". مركز العالم، هذا هو الشعور الذي رافق الحياة في مدينة كلها قداسة. طبقة فوق طبقة من الحياة، ذكريات مادية، علامات نقشها أولئك الذين جاءوا من أجل الاحتلال، الاستقرار، المجد، الصلاة، الأمان، التوحيد، الأخذ والعطاء. هواء من القدس. التراب من القدس. القداسة في وعاء.

"طبقات مقدّسة" هو الاسم الذي أطلق على المعرض في أعقاب جولة طويلة على الأقدام مع الفنّانين والفنّانات الشبان. التقينا عند بوابة الخليل واستمعنا لعدة ساعات بشغف لقصص الحجارة. سمعنا عن أحلام المجد والإبداع التي جلبها الوافدون الجدد الذين حاولوا إعادة تشكيل المدينة على صورتهم الخاصة. في ختام الجولة، في طريقنا إلى موقف السيارات ماميلا ، بينما كنت لا أزال أحاول تجاهل البناء الجديد وأتطلع لرؤية الأسطح المنخفضة لحي يمين موشيه، قالت إحدى الفنّانات: "في الواقع، لم ينجح أي شخص، في أي وقت من الأوقات، بتغيير المدينة إلى شيء مختلف تمامًا؛ كل شيء مرتّب ببساطة في طبقات".

القرب الرائع بين الفن، التصميم وعلم الآثار، يتيح أيضًا حتى لمن لا تعرف المراحل التاريخيّة حسب جم الأحجار، تثمين الجهد البشري الذي ينطوي عليه تكوين شكل فريد في مدينة مُثقلة. القدس ليست صفحة بيضاء، ليست قماش ينتظر أن يُملأ، إنها كثيفة وثقيلة لدرجة أنه في بعض الأحيان يبدو من المستحيل إضافة أي شيء. على الرغم من الكثافة، وربما بفضلها، توجد فيها كثافة تجمع المبدعين والمبدعات مع عواطف بشرية قوية. عمل إبداعي جديد في القدس، من أجل للقدس، يحمل في طياته المسؤولية والحرية، لا يمكن تجاهله، كل طبقة جديدة تشكّل الأساس لمستقبل جديد.

مركز أدموند دي روتشيلد والجاليري الجديد – ورش الفنّانين تيدي في القدس، عرضتا على مجموعة من الفنّانين الشباب وعلينا نحن القيّمات على المعرض لقاءً متجددًا مع المدينة في فضاء علمانيّ، معاصر، على طرف موقف سيارات استاد ملعب كرة القدم تيدي. المكان الذي التقي فيه "تيدي"، الرئيس الأسطوري لمدينة القدس، تقاليد ألعاب كرة القدم أيام السبت، في الموقع حيث لا يكون اللونان الأصفر والأحمر "مجرد ألوان" على اللوحة. نحن نسعى إلى تحويل الأنظار إلى الداخل، إلى الفضاء، الانعماس في هدوء وبرودة الجاليري، المرور طريق بوابة مصنوعة من الورق المقوى، الالتقاء بمصابيح الشارع، النظر بعمق في أكهاف الدفن الجديدة ، ملامسة ضوضاء لعبة كرة قدم يوم السبت، تحسس الحجارة المرصّعة، الاصغاء لقصة مطرزة، دحرجة حبات الأرز بين الأصابع، الغوص في بركة ماميلا عميقًا في داخل الصراع والخروج عبر هار همنوحوت، إلى قلق مدينة لانهائية.

چليت چئون, القيّمة

ريعوت كريمر-سيغال, القيّمة المساعدة

أوري شيفرين عناقي

بوابة

كرتون, 15×200×320 | 2022

العمل بوابة هو عتبة مُتخيّلة، تتألف من صور فاكهة وخضار قُصّت من صناديق كرتون لمزودين ومزارعين مختلفين. ترمز البوابة إلى التنقّل المتواصل بين القديم والجديد، بين "المرتفع" و"المنخفض" وبين قدس الثقافة الواحدة والقدس الجماعيّة. بنظرة أوليّة، البوابة وافرة ومُرحِبة، لكن بنظرة أخرى تنكشف المادية التي تتكون منها — صور مطبوعة على قطع كرتون، خالية من أية احتفالية وترف مقارنة بالتمثيلات التي تحملها. خضعت فواكه الكرتون إلى معالجة مثلما يحوّل النحت الصخر إلى حجارة بناء.

صناديق الفاكهة ترمز إلى وفرة وتعددية السكان والثقافات القائمة في المجتمع عامة وفي مدينة القدس خاصة. بواسطة عملية جمع الصناديق التي عُثر عليها في الحيّز العام واختيار الصور من بينها، معالجتها وإعادة ترتيبها، فإن التمثيلات المادية نفسها تشكّل بنية وزخرفة البوابة المُدهشة. مثلما اعتادوا على مر الأجيال استخدام الحجارة التي التقطوها من الخرائب المحاذية من أجل إنشاء مبانٍ جديدة. بهذا المفهوم، فإن العمل بوابة يمثل القدس المتشكلة من طبقات مختلفة — حقبات، ثقافات، لغات وديانات، ويمثل بذلك أيضًا الفجوة بين الوعد وخيبة الأمل لدى زيارة القدس، مدينة وافرة الصراعات والتناقضات.

أوري شيفرين عناقي (ولد عام 1991 في بلدة مكابيم، يعيش ويعمل في تل أبيب، مصمم صناعة وفنّان متعدد المجالات. في إطار عمله يقوم باستكشاف منظومة العلاقات والحدود بين المادة، الإنتاج، الصناعة، الفن والتصميم. الحقول التي تتم فيها أعماله هي دراسة المادة، طرق الإنتاج والحرف، من خلال إعادة استخدام الأغراض والسيرورات. يجد أوري الهامه في دوائر الحياة والطبيعة، الأخطاء والصدفة، البقايا، وفي كل ما هو قائم في هامش الصناعة والإنتاج والابداع. بواسطة الانتقالات المادية، التنظيم والتصنيف، فهو يبحث عن النظام والمنطق اللذان يتميّزان بأغراض ثابتة منظمة بشكل ديناميّ وتُشكّل دعوة مفتوحة للنقاش والتأويل.

ori_shif

ياعيل پيلو

مداميك

جبص وباطون بولميري، بوليمرات، 6 كرات، القطر 14-18 (كل واحدة) | 2022

تشكّل المشروع من خلال وجهة نظر ياعيل المتفائلة، في سعيها لمشاهدة الأشياء الفريدة في القدس، المدينة التي ترعرعت وتبلورت كطفلة. العمل هذا هو فرصة لمشاهدة القدس كمجمل مركّب وملوّن، والتعامل معها بالنحو نفسه أيضًا من ناحية الخطاب والتماثل. الأشياء السبعة تمثل النمو التطوري للقدس، من بدايتها وحتى اليوم، والتي شهدت تقلبات عديدة على مر السنين وكانت تحت أنظمة عديدة. كل نظام ترك بصمته عليها من الناحيتين الماديّة والثقافيّة، الأمر الذي يدعو إلى الكثير من الاهتمام بالمدينة والحنين إليها حتى اليوم.

خلال العمل قامت الفنّانة بمحاكاة تعقيدات المدينة بواسطة الدمج بين المواد. وردست بشكل متعمق مختلف المواد، وتعلمت عن إمكانياتها ومحدودياتها. من خلال المواد نفسها واللقاءات المثيرة بينها، تم انتاج كائنات حية ومتشكّلة تمنح الشعور بالحركة — على غرار القدس. من كائن إلى كائن تمت إضافة الملمس، الألوان وتدرجاتها. ولجميعها قاسم مشترك واحد — طبقة أساسيّة متماثلة، وعليها تبنى وتتطور الأشياء.

الطبقات المتنوعة تغذي بعضها، حتى تكاد الحدود والاختلافات بينها تتلاشى وتتحوّل إلى بعد جديد مشحون بوفرة التاريخ، العواطف، الأفراح، الحروب والدم. رويدًا رويدًا تنفصل القاعدة المعروفة عن تمسكها بالحائط، لتنتصب كوحدة مستقلة. ربط جميع التفاصيل الصغيرة بمبنى واحد متكامل، موازٍ للقدس كما هي اليوم — وحدة واحدة كأنها مدينة متجانسة، رغم، أو بفضل، تدرجات الألوان غير المتجانسة. فهي مختلفة، لكنها جميلة مثيرة للفضول بألوانها وتعقيداتها.

ياعيل پيلو (وُلدت عام 1992 في القدس، تعيش في رعنانا)، صائغة ومصممة مجوهرات. اكتشفت شغفها الحقيقي عندما بدأت في لمس المادة - تفكيكها وإعادة تجميعها، التلاعب بها وإنشاء منحوتات يمكن ارتداؤها. في الغالب، تتولد أفكارها من المادة نفسها. تستكشف حدودها غير المتوقعة بطريقة تجريبية وتدرسها. تتطلع پيلو إلى إضفاء الحيوية على المواد الثابتة، من خلال ربط القوام المتنوع، الألوان والعديد من الطبقات. يتم التعامل مع كل عمل بتفاصيل دقيقة، وله حضور ثلاثي الأبعاد ليصبح كنزًا حيًا، متحركًا ومتشكلًا، وحوار متواصل بينه وبين البيئة التي يتواجد فيها. تروي الأعمال قصة شخصيّة وعاطفيّة من خلال الإنتاج الفردي لكل عمل الذي يحتاج، حسب پيلو، أن تكون فريدًا، تمامًا مثل كل واحد منا.

yael.pilo

يوڤال نئور

أعشاب ضارة

كراسي استاد، قضيب توصيل، مصباح هاليد الفلز، تراب وعرق نجيل، 45×160×200 | 2022

منشأ مواد ناجزة وفي مركزه ثلاثة كراسي منصة ومصباح. الكراسي كانت في الماضي القريب مستخدمة في استاد تيدي، واستبدلت في الصيف الأخير خلال عملية ترميم الاستاد لملاءمته للمعايير الدوليّة العاليّة. في أعقاب ذلك بقيت مئات الكراسي الفائضة غير المستخدمة. المواد التي لم يعد لها استخدام في الاستاد تعود إلى الحياة في الجاليري القائم تحت السقف نفسه. تستخدم الكراسي في المنشأ كحيّز لتربية عرق النجيل، العشبة البريّة المحليّة التي تعتبر عشبة مضرة وتشكّل حولها بيئة ربما رعوية، وربما مهجورة. العمل الذي يتغيّر خلال أيام المعرض، يفتتح بوابة جديدة بين الاستاد والجاليري، ويخلق حركة بين الماضي والمستقبل، بين الحيّز المحليّ والحلم العالميّ.

يوڤال نئور (وُلد عام 1999 في القدس، يعيش ويعمل في تل أبيب)، فنّان تصوير، فيديو آرت ومنشأ. تخرج بامتياز من قسم التصوير، بتسالئيل. شارك في برنامج تبادل الطلبة مع أكاديمية الفن (HGB)، لَيْبيسك، ألمانيا. عرض أعماله في معارض جماعيّة في إسرائيل وأوروبا. حاصل على جائزة على اسم رامي هلپرين للمتفوقين في التصوير، بتسالئيل، وعلى منح تفوق من SBY & Media Company. يتناول يوڤال في أعماله السرديات التاريخيّة، الشخصيّة والقوميّة، ونقطة الانطلاق بين التاريخ والاستيهام، بين المحليّ والعالميّ. تستند أعماله على عمليات الاستملاك، التلاعب والكولاج لصور وأشياء ناجزة (ريدي ميد). أنشطة يسعى من خلالها إلى تحويل المواد التي يعمل بها وتمويه المسلمات السردية السائدة.

yyuvalnaor

ميخائيل تسور

بدون عنوان، هار همنوحوت، القدس

طباعة نافثة للحبر على ورق أرشيفي، 130×160 سم | 2022

شحة الأرضي الجديدة ، في مواجهة الساعة الرملية التي لا تتوقف، أساليب الدفن المسموح بها في اليهوديّة ودفن يهود الشتات الذين يحلمون بالدفن في القدس، أدت إلى تسريع عمليات إعادة التفكير في حلول الدفن التي تستنزف الأراضي الموجودة. لكن هل هذه الحلول ناجعة على المدى الطويل؟ أم سنجد أنفسنا في الوضع نفسه بعد عدة سنين؟

يقدم هذا العمل نظرة متجددة على قضية الدفن في القدس، ولا سيما تلك المتبعة في الديانة اليهوديّة. بدأ بطموحات خلق المجد من خلال شاهد القبر، وحتى الأسئلة حول المادة الجسد، الحفظ والذاكرة، لماذا الاهتمام بما يحدث للجسد بعد الموت، ما الذي سنفعله عندما تنفد الأراضي. منشأ التصوير هذا هو جزء من سلسلة صور تتقصى عمليات التجديد والبناء في المقابر. على هار منوحوت/ جبل الراحة في القدس يمكن مشاهدة هذه الظاهرة بأكثر الطرق لفتًا للنظر - نظرًا لارتفاع الطلب وقلة المساحة، تم حفر أنفاق الدفن داخل الجبل. تذكرنا جمالياتها بأشكال البناء المعمارية من عوالم التسوق والتجارة، وبالتالي فإن جماليات التصوير الفوتوغرافي مستعارة أيضًا من تلك العوالم.

ميخائيل تسور (وُلد عام 1991 في بيتاح تكفا، يعيش ويعمل في يافا)، فنّان تصوير أنهى دراسته بتفوق في قسم التصوير بتسالئيل. خريج برنامج ستوديو الصيف للعمارة في جامعة واسيدا، طوكيو، اليابان. حصل على جائزة على اسم رامي هلپرين للطلاب المتفوقين في مجال التصوير، وجائزة التفوق على اسم پول ودپان شاتس عن العمل الفنّيّ الذي في مجال المضامين الاجتماعيّة. اختير للمشاركة في برنامج الدفيئة للفنّانين والمصممين التابع لمؤسسة أدموند دي روتشيلد. عرض أعمالها في معارض جماعيّة في جاليريهات القدس وتل أبيب، وانشترت أعماله في مجلات دوليّة. تتناول أعماله مسائل اجتماعيّة تحدث في البيئة الحضريّة والحيّز البيتي في بيئته المحليّة.

michaeltzur

نوچا سيروطا & آسا ريكين

القدس الجديدة

مسح ثلاثيّ الأبعاد وبرنامج SimpleX | 2022

القدس هي مدينة الأساطير، الحنين، الآمال. مدينة تتواجد أيضًا في الواقع الماديّ وفي الواقع الروحانيّ. في الخيال وفي الإيمان الجماعيّ على مر التاريخ وفي جميع أنحاء العالم، يتم التعبير عن القدس في الفن على مختلف ألوانها.

في هذه الأيام من التقدم التكنولوجيّ، يتشكل عالم جديد آخر، العالم الافتراضي - عالم ليس ماديًا ولكن أساسه متجذر في الواقع. عالم يسمح للاستيهامات، الرغبات والتخيلات أن تتحقق، على غرار العالم الروحانيّ. السؤال الذي يطرح نفسه - هل الافتراضيّة هي الروحانيّة الجديدة؟

هنا تدخل القدس في الصورة - دراسة حالة لمكان متجذر في الماديّة والروحانيّة في الوقت نفسه - والتي يتم نسخها إلى العالم الافتراضي. بوحي فن عصر النهضة المسيحيّ، الذي كان يحلم بالقدس البعيدة في الشرق والقدس التي في السماء، ابتكرا نوچا سيروطا وآسا ريكين نسخة روحانيّة حديثة متجذّرة في الواقع. بمساعدة عمليات مسح ثلاثية الأبعاد موثوقة ودقيقة لبرنامج SimpleX، تم إنشاء القدس الروحانيّة الافتراضيّة، متحررة من الواقع، لكنها تستند بالكامل عليه. في الفضاء الجديد دخل "القديسون الجدد"، وليس تمثيلات للمثل الأوروبية القديمة، بل السكان الحقيقيون للمدينة، الذين تم مسحهم ضوئيًا بثلاثي الأبعاد، المهاجرون إلى القدس التي في الأعلى.

آسا ريكين (وُلد عام 1993 في القدس، يعيش ويعمل في تل أبيب) و **نوچا سيروطا** (وُلدت عام 1993 في جبعات آلاه، تعيش وتعمل في تل أبيب)، يعملان معًا ويصنعان أفلام الأنمي المستقلة. تخرجا من قسم فنون الشاشة في كليّة بتسالئيل، مسار الأنمي، وتخصصات في إيقاف الحركة والأنمي التجريبيّ. تمتاز أعمالهما بالمرونة السرديّة واستخدام مواد من مجالات إعلامية متنوعة. ينتجان تسلسل صور ترتبط بالتجربة البصريّة وتمثل جملة، فكرة أو إحساس. تم اختيار فيلمهما Animal Locomotion، المدعوم من مؤسسة جيشر للسينما متعددة المجالات، للمشاركة في معرض "24 صورة للثانية" في متحف تل أبيب للفن، وفي مهرجان الأفلام في حيفا، وفي المهرجان العالمي لأفلام الطالبات والطلاب تل أبيب، ومهرجان Anifilim في ليبيرتس، التشيك، ومهرجانات أخرى في البلاد وفي العالم.

asarikin noga_sirota

ڤيرد تسين كلاينمان

برداي تشيكن (ستارة مطرزة)

رسم توضيحي رقمي مطبوع على قماش، 200X100 (كل واحد) | 2022

عائلة ڤيرد تسين كلاينمان تحب القصص العائليّة، ولديهم أيادي جيدة تُبدع. تُركّز في عملها على ثلاثة أجيال نساء مقدسيّات يشكّلن قصة حياتها. تبدأ القصة مع والدة جدتها – الجدة يديدا، وهي من عائلة تجار قماش أفغانيين، عملت على مدار السنين على تطريز طرحتها. تزوّجت وعمرها 12 سنة في أفغانستان وأُحضرت مع عائلة زوجها إلى القدس بدون عائلتها.

لاحقًا أصبحت رئيسة قبيلة من عشرة أطفال وأحفاد، كانوا يأتون بعد كل سبت وفي الأعياد لسماع قصصها واللجوء في ظل هيبة شخصيتها. وتستمر القصة مع الجدة شولا، التي تربت في القدس في حي البخاريين خلال الحصار، وكانت تأكل الخبيزة وتحدثهم عن اعلان ضرورة الاقتصاد بالمياه وعن الحياة في زمن الحرب. كانت لديها يدين من ذهب، وكل شيء لامسته يديها تحول إلى غرض جميل ودقيق. كانت تحيك ملابس مشكّلة وفريدة لجميع أفراد العائلة، والطعام الذي تطبخه كان ساحرًا. ومن الجدة إلى الوالدة نوريت، الطالبة المقدسية التي عادت من بني براك إلى القدس حيث عثرت على حبها. بعد وفاة الجدة يديدا تفككت القبيلة العائلية الحاضنة التي كانت لها. وظلت مع الحنين الكبير، فوجدت في الحرف والابداع مكانًا آمنًا. سمعت ڤيرد قصصهن مرارًا وتكرارًا، حتى أصبحت جزءًا منها – رسّامة توضيحيّة ومصممة مقدسيّة تحب الاستماع للقصص العائليّة القديمة، النبش في الصور المنسية وتخليد الماضي بطريقتها.

يتألف العمل من ثلاث رسومات توضيحيّة بتقنيّة تحاكي التطريز، مطبوعة على قماش. بهذا عملت ڤيرد على تكريس العلاقة بين الأقمشة والحرفيّة في التقنيّة الرقميّة التي تخصص بها. لكل شخصيّة قماشها الخاص الذي يتقصى مراحلًا من حياتها، مع مقتطفات قصص اختارتها من خليط الكلمات. العمل معلق بشكل يتيح الدخول بين طبقات القماش والزمن، والتمعن في القصة من وجهات نظر مختلفة.

ڤيرد تسين كلاينمان (وُلدت عام 1995 في القدس، تعيش في كفار أدوميم وتعمل في القدس)، رسّامة توضيحيّة ومصممة جرافيك. خريجة قسم الإعلام المرئي، مدرسة مصرارة، وحصلت على منح التفوق على أعمالها وعلى المشروع النهائي. تعمل في تصميم اللوغو والعلامات التجارية للشركات، الرسومات التوضيحية لكتب الأطفال والرسومات التوضيحية للصحافة. تستخدم الرسم التوضيحيّ بشكل رئيسي، وخاصة الرسم التوضيحيّ الرقميّ. لديها مدونة تضم رسوماتها التوضيحيّة ولحظات صغيرة من الحياة. منذ صغرها انجذبت ڤيرد للقصص والرسوم التوضيحية. اليوم، بصفتها رسّامة توضيحيّة ومصممة جرافيك، تواصل استيعاب ورواية القصص من خلال أعمالها - لتمريرها من خلال صور دقيقة بهدف التأثير على المشاهد وترك تجارب القصة التي ترويها لديه. الكتابة والرسم التوضيحيّ هما طريقتها لمعالجة المشاعر، فهم نفسها وتطبيع اللحظات المعقدة ولكن اليومية التي نمر بها جميعًا بشكل فردي للآخرين أيضًا.

veredtzin_illustration

فاتن أبو علي

بيت ثالث

مواد ناجزة طنجرة وأرز، 90×90
وسادة تدفئة وأرز، 15×25 | 2022

مائدة، أطباق، أدوات تناول الطعام، طناجر طبخ وأرز، موجودة غالبًا في كل منزل، لكن تنظيم الأشياء واستخدامها، سواء من أجل ترتيب المائدة أو من أجل الطهيّ، يختلف من منزل إلى آخر، ومن موقع جغرافي إلى آخر. في عملها بيت ثالث، تُركّز فاتن على مسألة الغربة والاختلافات الجغرافيّة والثقافيّة بين مسقط رأسها في مدينة سخنين في الشمال ومدينة القدس التي انتقلت إليها مؤخرًا من حيفا، حيث عاشت لست سنوات من أجل الدراسة والعمل. الشعور بالغربة الذي يرافقها كل يوم في المدينة الجديدة - القدس - ملموس في جميع أنماط الحياة: التسوق في السوبر ماركت، العثور على عنوان، التحدث مع السكان المحليين ومع تلاميذ ها في المدرسة، أسلوب الملابس. لكن الإحساس بالغربة وتعقيدات المدينة تتجسد بقوة أكبر في طبق الطعام - تختلف ثقافة الطعام في القدس تمامًا عن ثقافة الطعام الشمالية التي نشأ عليها الفنّانة. تحاول فاتن في عملها ابتكار وصفة طعام بصرية جديدة تميّزها هي نفسها، التي تراقب المدينة الجديدة وتستحضر ذكريات المدينة القديمة. تسعى الوصفة إلى فك الشيفرات في المكان الثقيل الجديد، الأمر الذي ينعكس في تجفيف الأرز وتحويله إلى حجر مقدسي داخل طنجرة ضخمة تُستخدم للقلي في أكشاك الفلافل شرقي المدينة. الحرارة التي يجب أن توفرها وسادة التدفئة أثناء الدورة الشهرية أو في ليالي الشتاء القليلة، تستبدله الفنّانة بحشو الأرز الذي يميز الأطعمة المحليّة للمدينة الجديدة والوحيدة.

فاتان أبو علي (وُلدت عام 1990 في سخنين، تعيش وتعمل في القدس)، فنّانة متعددة المجالات. حاصلة على درجة البكالوريوس في الفن من جامعة حيفا، وشهادة تدريس من معهد بيت بيريل للفنون. تركز أعمال فاتن على الأسئلة المتعلقة بالفضاء والبيئة القريبة البعيدة، والقضايا الاجتماعيّة في المجتمع العربيّ. يقود البحث المادي العمليّة الإبداعيّة ويتم استخدام مواد يومية مثل الملح، الأرز، العسل، الأثاث المنزلي وغيرها. ينبع خيال فاتن البصري الغني من التنقل بين ثلاث مدن مهمة في حياتها: سخنين، حيفا والقدس، ويتشكّل تعبيرها الفنّيّ المتنوع في وسائط مختلفة: الفيديو، العمل التركيبي، الأداء والتصوير. شاركت فاتن العديد من المعارض الجماعيّة في البلاد.

faten.abali

مينا رينغولد

هيڤل

باطون، معدن، خشب وسراميك,

2022 | 70×60×140

القدس، ورغم كونها مدينة مختلطة، فهي تختار أن لا تكون موقعًا للحوار والتواصل. إنها تتواجد في حالة من عدم الوعيّ وإنكار مركباتها — مجموعتا السكان الأساسيتان اللتان تعيشان فهيا: الإسرائيليّة والفلسطينيّة. موقع هيڤل، بُني من خلال الشعور العميق بفشل اللقاء، الذي كان يمكن أن يكون. مفهوم "هيڤل" باللغة العبريّة يحمل معنيين مزدوجين: التنفس وهو أساس الحياة، ولكن أيضًا الكلام التافه والتُرّهات، أنصاف النوايا والأفعال. هجين مقبرة بركة ماميلا، إطار السقالات والبركة الداخلية النشطة، هو الأخرى يحمل ازدواجية المعنى.

تقول مينا أنها طالما اعتبرت جملة الشاعر جلال الدين الرومي الجميلة كأنها مجالنا المحليّ: "خارج مضمار كل الأفكار كل مفاهيم الخير والشر، الفضيلة والخطيئة، هناك مرج واسع بلا نهاية، سألقاك هناك". مرجي هو "هيڤل"، بركة سباحة هي نقطة فريدة في مدينة — حفرة عميقة بين الشرق والعرب وعاء يمكن للأشياء أن تنمو فيه، بركة ماء داخل الجفاف الهائل ومنظومة السقالات الخطيرة، يبنون ويسندون. هيڤل هو شهادة شعريّة لانعدام الحوار، وكذلك للرغبة الشديدة لخلق مكان يرحّب باللقاء. وهو يستحضر شعور إضاعة الفرصة واليأس، وهو يشكّل في الوقت نفسه موقع تريّث حميميّ وانعكاسيّ بخصوص إمكانية تخيّل علاقات أخرى. أمل رومنسيّ لمستقبل تُبني فيه العلاقات في المدينة وربما عقارات أقل.

مينا رينغولد (وُلدت عام 1993ف القدس، تعيش وتعمل في تل أبيب)، تعمل في النحت، الرسم، الطباعة التصوير الزيّتيّ. حاصلة على درجة البكالوريوس بامتياز، من قسم الفنون، بتسالئيل، شهادة تدريس الفنون، من الجامعة العبريّة ويبتسالئيل. شاركت في برنامج تبادل الطلبة في أكاديميّة يان متيكو، كراكوف، بولندا. تشارك وتعمل في مشروع "صف فنّان" لبلدية تل أبيب يافا. حصلت على جائزة هرمان شتروك للطباعة. معارض جماعيّة: "أرأيت مرة البحر يصارع ريح الليل؟"، جاليري بنيامين، تل أبيب، القيّمة: فاينا فيغين (2021)؛ "نقطة افتتاح"، جاليري كورش 14، القدس، القيّمات: ڤيرد حداد ودڤير شكيد (2020)؛ "لزج"، جاليري بربور للفن، القدس، القيّم: ابراهام كريتسمان (2019).

minareingold

عدي-حين حاموي

من أساس الإنسانية

مصابيح شارع، شاي كومبوشا,

الصخور | 2022

على مدار شهر ونصف عملت عدي حن في الحفريات في مدينة داود، تحت منطقة الهيكل، على عمق أكثر من عشرين مترًا لما يُعرف باسم حائط المبكى/حائط البراق. اكتنف هذا المشروع في داخله جميع العبث القائم في القدس: عمال عرب من المناطق المحتلة يحفرون وينظفون خرائب المدينة من فترة الهيكل الثاني، في منطقة تعتبر مقدسة للمسلمين هي جزء من منطقة الحرم/جبل الهيكل؛ عدم اظهار الهويّة هو اسم اللعبة هنا، فمن ناحية المستثمرون الأغنياء، ومن الناحية الثانية عمال يكذبون حتى لا يعرفوا، لا سمح الله، مكان عملهم؛ نسيج بشري متنوع لعمال من جميع أنحاء العالم يعملون مع مشاعر إنسانيّة مبلورة في فترة شديدة التوتر، ولا يهم من أين يأتون، فلجميعهم هدف واحد هو كسب المعيشة.

تعبير الخلود المؤقت يرافق عدي حن منذ سنين عديدة وهو مجدول في جميع مركّبات العمل، رغبتنا في التخليد، التذكر، التقويض، الحفظ والتكريس، التعامل مع الذكريات وفي محاولة التمسك بها، عملية تخليد شيء مؤقت. أوجد البشر مفهوم الزمن بهدف تبسيط واستملاك معجزات وعجائب العالم. ندوب، تجاعيد، وشم، ذكريات، هي عمليًا عبارة عن قصص كي تساعدنا على مواجهة شيء أقوى منا.

يتكوّن العمل من أجسام إضاءة شوارع تم العثور عليها في جبل همنوحوت، شاي كومبوشا وحجارة استخرجت من حفريات تحت أسس الهيكل. فطر الكومبوشا هي عبارة عن نمو تكافلي لحوالي 32 نوعًا وصنفًا من الكائنات الحية الدقيقة التي تعيش في الاعتماد والتناغم مع بعضها البعض وتتغذى على بعضها البعض. يتطور الفطر على شكل طبقات، وأحيانًا يمكن الفصل بينها وأحيانًا تصبح جميع الطبقات كتلة ذات مركز سمين سميك. هذه هي القدس بالنسبة إلى عدي حن، تعقيدات الاتصالات والطابع الفريد الذي ينبع منها، محاولات استيعاب الذاكرة والحفظ ، التخليد، التبرير، وأحيانًا بكل ثمن، أشياء قد لا تكون ذات صلة اليوم، ولكن كل شيء مقدس ومحفوظ لدرجة أنه لا مجال للأسئلة. شظايا وقطع مقدّسة مدفونة تحت طبقات قشرة تشبه البشري.

عدي حن حموي (وُلدت عام 1989، في روش بينا، تعيش وتعمل في يافا)، النحت، التصوير الزيتيّ، الرسم، الوشم. حاصلة على درجة البكالوريوس بامتياز، قسم الفنون، كليّة بتسالئيل. درست في قسم الفنون في كليّة العلوم الإنسانيّة، في جامعة حيفا. شاركت في برنامج تبادل الطلبة في جامعة TAI، مدريد. شاركت في معارض جماعيّة: "غطس حر"، البيت في هرتسل 140، تل أبيب، القيّمة: شاحر راحيل كوهن (2022)؛ "هل رأيت مرة البحر يصارع الريح في الليل؟"، جاليري بنيامين، تل أبيب، القيّمة: فاينا فايغين (2021)؛ "نقطة افتتاح"، جاليري كورش 14، القدس، القيّمة: ڤيرد حداد وداڤير شكيد (2020).

Y_adish

foundation of the Western Wall. The Kombucha is a symbiotic growth of approximately 32 microorganisms coexisting in harmony, depending on and nourished by each other. The mushroom develops in layers, which sometimes can be separated but at other times become a single mass with a thick, fleshy center. For Adi-Chen Jamui, this is Jerusalem, with its complexity of connections and the resulting unique character, the attempts to grasp memory and preserve it, to commemorate, and to justify — sometimes at all cost — things that perhaps are no longer relevant. However, everything is so holy and preserved that there is no room for any questions. Sacred fragments and shards are buried underneath layers of a humanlike shell.

Adi-Chen Jamui (b. 1989, Rosh Pina; lives and works in Yafo), sculpts, paints, draws, and tattoos. Graduate, Fine Arts Department (BFA, Cum Laude), Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem; attended Art Department, Faculty of the Humanities, University of Haifa; exchange student, TAI School of the Arts, Juan Carlos University, Madrid, Spain. Participated in: "Free Dive," House at Herzl 140, Tel Aviv, Curator: Shahar Rachel Cohen (2022); "Have you ever seen the sea fight the night wind?" Binyamin Gallery, Tel Aviv, Curator: Faina Feigin (2021); "Opening Point," Koresh 14 Gallery, Curators: Vered Hadad and Dveer Shaked (2020).

Y_adish

Mina Reingold

Hevel

Concrete, metal, wood, ceramic, 70×60×140 | 2022

The mixed city of Jerusalem chooses not to be a site for dialogue and communication, but instead refuses to be conscious of, and is in denial of, its own components — the two major population groups living in the city — Israelis and Palestinians. The installation site was built out of a deep sensation of the failed encounter. The term Hevel is an ambiguous one, meaning both "breath" and "vanity" in Hebrew. Breath is the foundation of life; but hevel also means senseless statements, halfway intentions or deeds. The hybridization of the Mamilla Pool, the frame of scaffolding, and an active internal pool is also ambiguous.

Mina states that she has always considered the beautiful line by the poet Rumi as the expression of the local field: "Out beyond the ideas of wrongdoing and rightdoing there is a field. I'll meet you there." Reingold's field is "Hevel" a pool that is a unique spot in the city - a deep pit between the east and the west, a space in which things can grow, a pool within the monumental aridity and a system of sheltering scaffolding which is constructive and supportive. Hevel is poetic evidence of the lack of discourse, but also of the strong desire to create a site inviting the encounter. It makes present the sensation of despair and of missing something, while simultaneously constituting a location in which to stay awhile in intimacy and reflect on the possibility of imagining a different kind of relationship. It expresses the romantic hope for a future in which there is more construction of relationships than of real estate.

Mina Reingold (b. 1993, Jerusalem; lives and works in Tel Aviv), sculpts, prints, paints, draws. She holds a BFA (Cum Laude) from the Fine Arts Department, Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem, and a teacher's license from Bezalel and the Hebrew University of Jerusalem. She was an exchange student at the Jan Matejko Academy of Fine Arts in Krakow, Poland; participant/artist in the Tel Aviv-Yafo Master Class Project; and was awarded the Hermann Struck Prize for Printmaking. Reingold has participated in the group shows "Have you ever seen the sea fighting the night wind?" Binyamin Gallery, Tel Aviv, Curator: Faina Feigin (2021); "Opening Point," Koresh 14 Gallery, Jerusalem, Curators: Vered Hadad and Dveer Shaked (2020); "Thick," Barbur Gallery, Curator: Avraham Kritzman (2019).

minareingold

Adi-Chen Jamui

Foundation of humanity

Street lamps, Kombucha, rocks | 2022

For one and a half months, Adi-Chen Jamui worked at the City of David excavations, more than 20 meters underneath what we know as the "Wailing Wall" (the Western Wall). The project comprised all of the absurdities existing in Jerusalem: Arab workers from the West Bank digging and dumping dirt from the ruins of a city from the Second Temple Era in an area considered holy to Muslims in a section of the Temple Mount Plaza.

Anonymity reigns: on one hand, rich private investors are financing the work, while on the other hand there are workers who lie to their families and villages about the identity of the work site, keeping them in the dark. A wide variety of laborers from all over the world work with a feeling of solidarity even in a time of great political tension: no matter what their origin, all share a common goal — to make a living.

The expression "temporary eternity" has accompanied Adi-Chen for years and is present in all of the elements of her oeuvre. We desire to commemorate, to remember, incise, preserve and fix in place, engagement in memories and the attempt to grasp them, but all these actions are applied to something temporary. Human beings invented the concept of time to simplify and attribute the wonders and secrets of the universe to themselves. Scars, wrinkles, tattoos, memories are essentially narratives to help cope with something bigger than ourselves.

Jamui's artwork is comprised of streetlamps found in the Har Hamenuchot Cemetery, a tea mushroom (Kombucha) and rocks taken from digs at the

found crafts and creative work her "safe place." She told Vered all of her foremothers' stories time and again until they became part of her — a Jerusalem-based illustrator and designer who loves to hear old family tales, peruse forgotten photographs, and commemorate the past in her own way.

Tzin-Kleynman's fabric art is comprised of three illustrations in a technique simulating embroidery. Digitally printed on fabric, the designs preserve the family link to fabric and craft within the digital, which is Vered's specialty. Each figure has her own piece with her life story and a selection from the plentiful words. The pieces are hung in a way enabling the viewer to enter the layers of fabric and time to observe the narrative from different viewpoints.

Vered Tzin-Kleynman (b. 1995, Jerusalem; lives in Kfar Adumim, works in Jerusalem), is an illustrator and graphic designer, who graduated from the Department of Visual Communication, Musrara-The Naggar Multidisciplinary School of Art and Society. Recipient of excellence scholarships for her graduation project, she currently designs logos and branding for businesses, illustrates children's books, and creates illustrations (mainly digital) for the press. Tzin-Kleynman authors an illustrated blog on the little moments of daily life. Having been fascinated by stories and illustrations from an early age, as an illustrator and graphic designer, she continues to absorb and tell stories through her work, passing them forward through precise imagery designed to impact viewers with her experiences. Illustrations and stories are her way of processing emotions, understanding herself, and normalizing the complicated moments of everyday life for others, as well — experiences we all have in common but which we experience separately.

veredtzin_illustratio

Faten Abo Ali

The Third Home

Installation with readymades: pot, rice, 90×90 cm; heating pillow, rice, 25×15 cm | 2022

Homes usually contain a table, plates, silverware, cooking pots, and rice, but their organization and use, both in setting the table and in cooking differ according to geographical location. In Faten Abo Ali's artwork, The Third Home, the artist engages in the issue of alienation and geographical and cultural differences between her birthplace of Sakhnin, in northern Israel, and Jerusalem, where she recently moved from Haifa, her home over the past six years where she studied and worked. The feeling of being foreign which accompanies her daily in her new city of residence — Jerusalem — is deeply felt in all of her life activities: supermarket shopping, finding addresses, talking with local residents and her students at school, mode of dress, and more. The complex feeling of being "other" is embodied in its greatest sense in her dish of food, since culinary culture in Jerusalem is utterly different from the food culture in northern Israel on which the artist was raised.

In these two pieces, Abo Ali attempts to create a new visual recipe characterizing herself, the woman who observes her new city while remembering her former city. The "recipe" seeks to decipher the local codes in the new location which is so "heavy," expressed in drying the rice and transforming it into a "Jerusalem stone" — the unique architectural feature of the city — inside a huge pot such as used to deep-fry felafel balls in the Old City of Jerusalem. The artist replaces the warmth that the heating pillow is supposed to provide during her period or on lonely winter nights with a filling of rice that is so characteristic of the local cuisine of her new, lonely city.

Faten Abo Ali (b. 1990, Sakhnin; lives and works in Jerusalem) is a multidisciplinary artist who holds a BFA from the University of Haifa and a teaching license from the Midrasha College of Art, Beit Berl Academic College. Faten's oeuvre focuses on issues of near/far space and environs and social issues in the Arab community. Her material research drives her creative process using everyday materials such as salt, rice, honey, home furniture, and more. Her rich visual imagination arises from her transitions between three cities, significant in her life: Sakhnin, Haifa, and Jerusalem. Her varied artistic expressiveness stems from her multiple mediums of video, installation, performance, and photography. She has shown her works in group exhibitions in Israel.

faten.abali

and featured in international journals. He engages in social issues in the urban and domestic spaces in his local environs.

michaeltzur

Noga Sirota & Asa Rikin

The New Jerusalem

3-D scans, SimpleX software | 2022

Jerusalem is a city of myths, longings, and hopes, existing in mundane concreteness and on the spiritual plane. Throughout history and around the entire world, in the imagination and collective faiths of peoples, Jerusalem has been reflected through an extremely broad spectrum of artistic media. In this era of technological progress, an additional new world is increasingly taking on form: this is the virtual world, an immaterial universe with a foundation rooted in reality. This is a realm facilitating the concretization of images of fantasies, visualization of one's deepest wishes, and imaginative scenes, similar to the spiritual world. The question arises: Is virtuality the new spirituality? It is here that Jerusalem enters the picture as a test case of place simultaneously implanted in the mundane and the spiritual, displaced into virtual reality. Inspired by Christian art of the Renaissance that dreamed of distant Jerusalem in the East and far-off Heavenly Jerusalem, Noga and Asa have created an up-to-date reality-based spiritual version of the city. Using reliable, precise 3-D scans with SimpleX software, they created a "virtuspiritual" Jerusalem liberated from reality but entirely based on the real. Into this new realm come the "new saints": they are not representations of early European ideals, but are living residents of Jerusalem scanned in three-dimensions, rising heavenward above the New Jerusalem.

Asa Rikin (b. 1993, Jerusalem; lives and works in Tel Aviv) and **Noga Sirota** (b. 1993, Givat Ela; lives and works in Tel Aviv) are independent animation filmmakers who work together. Both graduated from the Screen-Based Arts Department of Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem, in the Animation Department, specializing in stop-motion and experimental animation. Their works are characterized by narrative elasticity and the use of a wide range of materials and media. They create image sequences linked to the visual experience presenting a sentence, thought, or sensation. Their film Animal Locomotion, supported by the Gesher Foundation for Multicultural Cinema, participated in the exhibition "24 Frames per Second," Tel Aviv Museum of Art; Haifa Film Festival; Tel Aviv International Student Film Festival; Anifilm Festival, Liberec, Czech Republic; and additional festivals in Israel and abroad.

asarikin noga_sirota

Vered Tzin-Kleynman

Parde-Ye Chakan\ Embroidered Curtain

Digital illustration printed on fabric, 3 fabric panels, 200×100 cm each | 2022

The women in Vered Tzin-Kleynman's family love family stories and have skillful, creative hands. Vered's fabric piece focuses on three generations of Jerusalem women who form her life story, beginning with her Great Grandmother Yedida. Yedida, born into a family of Afghan fabric merchants, spent an entire year embroidering her bridal veil. She was married at age 12 in Afghanistan and brought to Jerusalem with her husband's family, leaving her family behind. She became the head of the "tribe" of her 10 children and their descendants who visited her at the end of every Sabbath and holiday to hear her stories and bask in her charismatic presence.

The saga continued with Grandma Shula who grew up in the Bukharian Quarter during the siege on Jerusalem. She related how they ate hubeiza, were surrounded by posters warning everyone to save water, and other stories of life during the War of Independence. With her "golden hands," everything she touched became beautiful and precise. She sewed complicated, unique clothes for the entire family, and her cooking was magical. Vered's mom, Nurit, was a student who traveled from Bnei Brak to Jerusalem and found love there. After Grandma Yedida passed away, the "tribe" and its warm embrace broke apart. Nurit was left with a deep yearning, but

passion when she began working with material — deconstructing, reassembling, and manipulating her raw material to create wearable sculpture. Pilo mostly strives to imbue static materials with life, revitalizing them through combinations of varied textures, colors, and multiple layers. Each work is treated down to the last detail, creating a three-dimensional presence that becomes a living treasure, moving, coming into being, maintaining a continuous dialogue with its immediate environment. Each work conveys a personal, emotional narrative through its The works convey a personal, emotional narrative through the individual modus operandi of making each artwork, since according to Pilo, each artwork must be individual just like each human being.

yael.pilo

Yuval Naor

Weeds

Stadium seats, accumulation strip lighting, metal-halide lamp, earth, Bermuda Grass/ Dog's Tooth (Cynodon dactylon), 200×160×45 | 2022

Yuval Naor's installation is comprised of readymades, with three stadium seats at the center, brightly illuminated. The bleacher seats were recently used in the Teddy Stadium, and were replaced over the summer to meet higher international standards. The discarded seats were repurposed to be revived under the same roof. In the installation they became the habitat of the common weed known as Bermuda Grass, creating a somewhat pastoral yet neglected environs. The installation changes during the exhibition to open a new portal between the Stadium and the New Gallery, creating movement between past and future, and between local space and the dream of globalism.

Yuval Naor (b. 1991, Jerusalem; lives and works in Tel Aviv). Naor is a photographer, video artist, and installation artist, graduate of the Department of Photography (BFA, Cum Laude), Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem, where he was awarded the Rami Halperin Prize for Excellence in Photography, and scholarship grants from SBY & Media Company. Naor was an exchange student at the HGB-Academy of Fine Arts, Leipzig, Germany. He has participated in group exhibitions in Israel and Europe. His works engage in historical, private, and national narratives and the interfaces between history and fantasy, local and global. His oeuvre is based on actions of appropriation, manipulation, and collages of readymade images and objects through which he seeks to displace materials and disrupt dominant truths and narratives.

yyuvalnaor

Michael Tzur

Untitled, Har Hamenuchot Cemetery, Jerusalem

Inkjet print on archival paper, 130×160 cm | 2022

The lack of new grounds for burial in Jerusalem, coupled with time marching on and the directives of Jewish Law, plus the Jews from abroad who dreamt of being interred in Jerusalem, have accelerated a rethinking about the solutions to the need for gravesites that maximize existing areas. But are these methods efficient in the long term, or will the situation soon recur?

Tzur's artwork proposes a new look at burial in Jerusalem, especially burial according to Jewish Law. From the striving for representations of prestige embodied in the gravestone through issues of bodily materiality, preservation, and memory, concern about postmortem remains, and questions of what will happen when there is no more room. This photographic installation is taken from a series of photographs tracing processes of renovation and construction in cemeteries. The most outstanding phenomena are evident in Har Hamenuchot in Jerusalem, where due to the high demand and lack of space, burial tunnels were excavated into the mountain. The architectural aesthetics are reminiscent of commercial shopping malls, and dictated the aesthetics of the photography.

Michael Tzur (b. 1991, Petah Tikva; lives and works in Yafo), is an artist-photographer, graduate of the Department of Photography, Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem. Graduate, Summer Studio in Architecture, Waseda University, Tokyo, Japan; awarded the Rami Halperin Prize for Excellence in Photography, and the Paul and Diane Schatz Excellence Prize for an artwork with social content. Tzur was selected to participate in the Edmond de Rothschild Center's Program for Professional Development for young artists; his works have been shown in group exhibitions in Jerusalem and Tel Aviv,

Ori Shifrin Anavi

Gate

Cardboard, 320×200×15 | 2022

Gate is an imagined threshold comprised of images of fruits and vegetables cut out of cardboard boxes from various farmers and agricultural suppliers. The gate signifies the continuous transition from old to new, between "high" and "low" and between Jerusalem of a single culture and collective Jerusalem. At first gaze, the gate is plentiful and inviting, but another look reveals its materiality: printed images on patches of cardboard, without aura or luxury compared to the representations they bear. The cartons' contents of fruit have been processed in the same way that stone dressing transforms the raw rock into a building stone.

The produce cartons symbolize the rich plenty of the populations and cultures in society in general and in Jerusalem in particular. Through the act of gathering the boxes found in the public space from which the images were taken, processing and re-ordering them, the physical representations create the structurality and decoration of the exotic gateway. This is similar to the generations-old practice of taking stones from nearby ruins to create new buildings. In this sense, Gate represents many-layered Jerusalem with its numerous eras, cultures, languages, and religions. The piece represents the gap between the promise and disappointment involved in visiting Jerusalem, a city flowing with conflicts and contrasts.

Ori Shifrin Anavi (b. 1991, Maccabim; lives and works in Tel Aviv). Anavi is an industrial designer and multidisciplinary artist exploring systems of interrelations and borders between material, production, industry, art, and design. The fields in which his artworks take place are materials research, methods of production and craft, and the repurposing of objects and processes. Ori is inspired by the life-cycles of nature and of life, errors and chance, remnants, and everything that exists on the periphery of industry, manufacturing, and making. Through material transitions, organization and cataloging, he seeks order and logic characterized by static objects organized dynamically to form an open invitation for discussion and interpretation.

ori_shif

Yael Pilo

Layers

Plaster and polymer concrete, polymers, 6 spheres, d. 18-24 cm each | 2022

Yael's optimistic viewpoint was the starting point for this project, striving to show the unique aspects of Jerusalem, the city in which she was born and raised, which shaped her personality. Pilo's Layers provide the opportunity to view Jerusalem as a complex, colorful whole, referring to it in the same way on the level of discourse and identification. The seven objects represent Jerusalem's continuing evolutionary development from the dawn of its history until the present, with all of its numerous revolutionary changes under its many rulers. Each regime imprinted its material and cultural mark on the city, a history stimulating the great interest in the city and the long-standing, still-existing yearning towards Jerusalem.

In her work process, the artist simulated the city's complexity by integrating materials. Pilo conducted in-depth research into various materials and studied each one's capacities and limitations. Based on the materials and their interesting encounters, she created "objects-in-progress," full of vitality, giving the sensation of movement — like Jerusalem. As objects were added, more and more textures were revealed, adding hues and shades. They share the common denominator of an identical base layer on which the strata were constructed and developed. The varied layers nourish each other until their borderlines and differences become blurred, as they transform into a new dimension, charged with an overflow of history, emotions, joys, wars, and blood. Very slowly the piece becomes detached from its hold on the wall to stand independently. The connection of all of the elements into a whole structure parallels Jerusalem as it is now — a single unit identified as a homogeneous city despite — or thanks to — its heterogeneous gradations. The city is something "other," beautiful and intriguing in its colorfulness and complexity.

Yael Pilo (b. 1992, Jerusalem; lives and works in Raanana), is a metalsmith and jewelry designer. She discovered her true

Sacred Strata

A contemporary exhibition in an ancient city

Sometimes, when the longing for the Arnona neighborhood of Jerusalem overwhelms me, I listen to the message my father left for me: "Hi, this is Izika, calling you from the center of the universe." The world's center: this was the feeling that accompanied life in a city suffused with holiness. Layer upon layer of life, material memories, marks incised by those who arrived to conquer, settle, glorify, pray, safeguard, unify, take and give. Air from Jerusalem. Earth from Jerusalem. Holiness in a container.

The exhibition received its title, "Sacred Strata," after a long walking tour with the participating artists. We met at the Jaffa Gate and for several hours listened attentively to the stories of the stones. We heard about dreams of glory and creativity brought by the new arrivals who attempted to reshape the city in their own image. At the close of the tour day, on our way to the Mamilla Parking Garage, while I was still attempting to ignore the new construction and looking around to see the low roofs of the Yemin Moshe neighborhood one of the artists commented: "Actually, at no point in time did any one person ever succeed in changing the city into something entirely different; everything is simply arranged in layers."

The wonderful proximity between art, design, and archaeology also enables everyone — even without knowledge of dating structures according to the size of the stones — to appreciate the human effort involved in placing a unique shape in a city so overloaded with forms. Jerusalem is no tabula rasa, no canvas waiting to be filled. It is so dense and heavy that sometimes it seems impossible to add anything. Despite its density — and maybe thanks to it — Jerusalem's intensity creates encounters with powerful human passions. A new creative work in Jerusalem, for Jerusalem, bears with it responsibility and freedom. It cannot be ignored, and each new stratum forms the foundation for a new future.

The Edmond de Rothschild Center and the New Gallery and Studios, Teddy Stadium, Jerusalem, offered the group of young artists and us the curators a renewed encounter with the city in a secular, contemporary space, at the edge of the parking lot of the soccer stadium. This was a place in which "Teddy," the legendary mayor of Jerusalem, encountered the tradition of soccer games on the Sabbath. This is the site where yellow and red are not "just colors" on the palette. We are striving to turn the gaze inward to the space, to give ourselves over to the quiet and coolness of the Gallery, passing through a gate made of cardboard, encountering streetlamps, looking deep into the new underground burial areas, touching upon the noise of a weekend soccer game, caressing the set stones, listening attentively to an embroidered narrative, rolling grains of rice between one's fingers, diving into the very deep Mamilla Pool, into the Arab-Israeli conflict, and exiting through Har Hamenuchot Cemetery, into the disquiet of the Infinite City.

Galit Gaon, Curator

Reut Kremer-Segal, Asst. Curator

4 בנובמבר — 27 בדצמבר 2022

אוצרת: גלית גאון
אוצרת משנה: רעות קרמר-סגל
הקמה: דניאל אייכנברגר
עריכת הטקסט בעברית: דפנית מוסקוביץ
תרגום לערבית: נוואף עתאמנה
תרגום לאנגלית: י' אפלטון
צילום: מיכאל צור

הגלריה החדשה — סדנאות האמנים טדי
המחלקה לאמנות פלסטית, האגף לתרבות ואמנויות,
עיריית ירושלים

ניהול ואוצרות: תמר גיספאן-גרינברג
מפיקה: נועה וייס סימון

המידות נתונות בסנטימטרים, [עומק ×] רוחב × גובה

---

4 تشرين الثاني — 27 كانون الأول 2022

القيّمة: غليت غؤون
القيّمة المساعدة: ريعوت كريمر-سيغال
إنشاء: دانيئيل ايخنبرغر
تحرير النص العبري: دفنيت موسكوبيتش
الترجمة العربية: نواف عثامنة
الترجمة الإنجليزية: ي. أبليتون
تصوير: ميخائيل تسور

الجاليري الجديد — ورش الفنانين تيدي التابعة
لقسم الفنون التشكيلية، قطاع الثقافة والفنون
بلدية القدس

إدارة وأمانة المعرض: تمار غيسپان-غرينبرغ
انتاج: نوعا ڤايس سيمون

المقاييس بالسنتمتر، [عمق ×] عرض × ارتفاع

November 4 — December 27, 2022

Curator: Galit Gaon
Assistant Curator: Reut Kremer-Segal
Mounting: Daniel Eichenberger
Hebrew editing: Dafnit Moskovich
Arabic translation: Nawaf Atamnah
English: J. Appleton
Photography: Michael Tzur

The New Gallery — Artists' Studios at Teddy Stadium, Visual Art Division, Arts and Culture Department, Jerusalem Municipality

Director and Curator: Tamar Gispan-Greenberg
Producer: Noa Weiss Simon

Measurements are given in centimetres,
height × width [× depth]

עיצוב التصميم **Design** | thisisasfe.com

newgallery@jerusalem.muni.il
02-5468892 | thenewgalleryteddy.com

Sacred Strata